

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8CoCsp/27/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119255145
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6119255145.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar. dňa XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., v spore o zaplatenie 2.398,27 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 3Csp/27/2019-215 zo dňa 8. júna 2022 v spojení s opravným uznesením č. k. 3Csp/27/2019-253 zo dňa 26. októbra 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd p o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. a III.

Žalovanej sa proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením rozhodol o nároku žalobcu na zaplatenie 2.398,27 Eur tak, že výrokom I. konanie v časti istiny 83,08 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.865,79 Eur od 13.03.2019 do 11.04.2019 vo výške 7,74 Eur a spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.824,25 Eur od 12.04.2019 do 13.05.2019 vo výške 8,08 Eur zastavil, výrokom II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom III. žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.2. Z dokazovania vykonaného oboznámením listinných dôkazov predložených stranami sporu a z ich vyjadrení mal prvoinštančný súd preukázané, že žalovaná uzatvorila s právnym predchodcom žalobcu Poštová banka, a.s., IČO: 31340890 dňa 28.12.2015 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička č. XXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 2.200,- Eur, mesačná splátka bola vo výške 41,54 Eur, počet mesačných splátok bol 108. Zmluvné strany sa dohodli na výšky úrokovej sadzby 18,30 % ročne, na splatnosti mesačnej splátky vždy k 20. dňu v mesiaci, s dátumom prvej platby do 20.01.2016 a na konečnej splatnosti úveru 20.12.2024. V Zmluve je uvedený údaj o RPMN 20,00 %, o odplate 18,30 %, priemernej RPMN 10,97 % a o celkovej čiastke k zaplateniu 4.485,65 Eur. Z aktuálneho stavu úveru ku dňu 28.02.2019 bolo zistené, že žalovaná úver vo výške 2.200,- Eur čerpala dňa 28.12.2015. Z výpisu z úverového účtu za obdobie od 28.12.2015 do 20.05.2019, zo dňa 21.05.2020 vyplynulo, že suma po splatnosti je vo výške 3.547,31 Eur z toho sú vo výške 3.517,35 Eur nezaplatené splátky a 29,60 Eur nezaplatené poplatky (poplatok za vedenie úverového účtu). Z upozornenia - výzvy na splatenie dlžnej časti úveru Poštovej banky, a.s., zo dňa 24.05.2016 vyplynulo, že žalovaná podstatným spôsobom

porušila ustanovenia Zmluvy o úvere a obchodné podmienky a napriek predchádzajúcej upomienke neuhradila svoje záväzky, že v zmysle § 53 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení, ku dňu 23.05.2016 je pohľadávka banky vyplývajúca zo Zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po splatnosti vo výške 243,85 Eur, pozostávajúcej z omeškanej splátky vo výške 207,70 Eur, poplatkov vo výške 36,15 Eur

a poistné 0,00 Eur a že v prípade, ak nedôjde k úhrade zo strany žalovanej, banka je oprávnená využiť ustanovenie § 565 Obč. zák. a vyhlásiť úver predčasne splatným. K výzve zo dňa 24.05.2016 predložil žalobca podací hárok, z tohto vyplýva, že zásielka s rovnakým číslom, uvedeným ako na výzve zo dňa 24.05.2016 bola daná na poštovú prepravu s adresou žalovanej. Ďalej žalobca predložil k uvedenej výzve fotokópiu vrátenej zásielky odosielateľa - Poštová banka (právny predchodca žalobcu), zo zásielky vyplýva, že bola podaná na Pošte D. XX, dňa 26.05.2016 bola na pošte C., adresát si zásielku neprevzal v odbernej lehote, táto bola poštou vrátená adresátovi dňa 14.06.2016. Fotokópia zásielky neobsahuje uvedenie adresáta zásielky. Z výzvy na úhradu dlžnej sumy zo dňa 20.06.2016 vyplýva, že žalovaná podstatným spôsobom porušila ustanovenia Zmluvy o úvere č. 28.12.2015 zo dňa 28.12.2015 a obchodné podmienky, čím sa stala úverová pohľadávka k 20.06.2016 predčasne splatnou v celom rozsahu. Výška dlžnej sumy, ktorú banka eviduje ku dňu zosplatenia je nasledujúca: dlžná istina 2.200,- Eur, úrok 195,64 Eur, poplatky za upomienky 39,65 Eur, dlžná suma spolu: 2.435,29 Eur. K výzve na úhradu dlžnej sumy zo dňa 20.06.2016 bola žalovanou predložená kópia vrátenej zásielky, adresovanej žalovanej, z tejto vyplynulo, že zásielka bola podaná právnym predchodcom žalobcu, žalovaná si zásielku neprevzala

v odbernej lehote. Z písomného podania žalobcu zo dňa 26.06.2020 súd prvej inštancie zistil, že žalobca vzal späť žalobu v časti o zaplatenie 83,08 Eur spolu s príslušnou časťou zákonného úroku z omeškania naďalej trval na zaplatení istiny vo výške 2.018 Eur, vyčíslených zákonných úrokoch z omeškania vo výške 313,01 Eur, zákonného úroku

z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 1.782,71 Eur od 14.05.2019 zaplatenia a trov konania.

1.3. Súd prvej inštancie pri právnom posúdení veci vychádzal z ust. § 52 ods. 1 Obč. zák., z ustanovení § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy a z ust. § 92 ods. 8 zák. č. 463/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Skonštatoval, že zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou má charakter spotrebiteľskej zmluvy, a tiež charakter spotrebiteľského úveru, keďže právny predchodca žalobcu poskytol úver v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti, avšak žalovaná v rámci predmetu podnikateľskej činnosti nekonala, čiže mala postavenie spotrebiteľa. Ďalej uviedol, že v konaní bolo žalobcom tvrdené a preukázané, že žalovaná čerpala úver 2.200 Eur, čo žalovaná potvrdila a že žalovaná zaplatila po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru sumu vo výške 334,21 Eur a následne po podaní žaloby zaplatila sumu vo výške 83,08 Eur.

1.4. Prvoinstančný súd poukázal na to, že žalobca v konaní predložil

výzvu - upozornenie - výzvy na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 24.05.2016, v ktorej sa uvádza, že žalovaná podstatným spôsobom porušila ustanovenia predmetnej zmluvy o úvere, pričom tvrdil, že ide o výzvu v súlade s § 92 ods. 8 Zákona o bankách. K výzve zo dňa 24.05.2016 predložil žalobca podací hárok, z tohto vyplýva, že zásielka s rovnakým číslom, uvedeným ako na výzve zo dňa 24.05.2016 bola daná na poštovú prepravu s adresou žalovanej. Pokiaľ žalobca predložil k uvedenej výzve fotokópiu vrátenej zásielky, súd prvej inštancie uviedol, že touto nebolo preukázané, že takáto zásielka bola doručovaná priamo žalovanej - z fotokópie zásielky nevyplýva meno ani adresa žalovanej. Zo zásielky vyplýva len to, že bola podaná na Pošte D. XX, dňa 26.05.2016 bola na pošte C., že adresát si zásielku neprevzal v odbernej lehote, táto bola poštou vrátená odosielateľovi dňa 14.06.2016. Súd prvej inštancie zdôraznil, že aj keď dátumy doručovania uvedené na fotokópii zásielky sú v období, kedy bola predmetná výzva vyhotovená, jednoznačne nemožno ustáliť, že táto zásielka bola doručovaná a že sa dostala do dispozičnej sféry žalovanej. V súvislosti s doručovaním právnych úkonov a iných listín a dojednaniami upravujúcimi tzv. fikciu doručenia súd prvej inštancie poukázal na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15.12.2020, publikovaného v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod por. č. 4/2021 a zdôraznil, že požiadavku preukázania dôjdenia (jednostranného) právneho úkonu (prejavu vôle) odosielateľa do dispozičnej sféry adresáta v zmysle § 45 ods. 1 Obč. zák. pre jeho platnosť a tým vznik práv alebo povinností, ktoré právne predpisy (v tomto prípade Obč. zák. a zákon o bankách) s takýmto právnym úkonom (prejavom vôle) spájajú, nemožno považovať za formalistickú. Uviedol, že nepreukázanie splnenia podmienky uvedenej v § 92 ods. 8 Zákona o bankách - dôjdenie

(písomnej) výzvy na zaplataenie omeškanej časti pohľadávky do dispozičnej sféry klienta - pre postúpenie pohľadávky banky na tretiu osobu postačuje na prijatie záveru o neplatnosti postúpenia v čase jeho realizácie na žalobcu pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 Obč. zák.

a tým o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto spore. Záver o nesplnení rovnakej podmienky pre zosplatenie pohľadávky a v dôsledku toho záver o tom, že sa nestala splatnou pre termínom jej konečnej splatnosti, a preto nemohlo dôjsť ani k jej platnému postúpeniu pre rozpor s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., je podporný. Súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018, v ktorého odôvodnení sa okrem iného uvádza: „Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno, či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je

v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania

v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.).“.

1.5. Z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby súd prvej inštancie podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku konanie o zaplataenie 83,08 Eur s príslušným úrokom

z omeškania zastavil a v dôsledku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu (pre nepreukázanie dôjdenia písomnej výzvy na zaplataenie omeškanej časti pohľadávky do dispozičnej sféry žalovanej) žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1 § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

a že nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nestotožnil sa s právnym záverom prvoinštančného súdu, podľa ktorého nie je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu, lebo právo podľa § 565 Obč. zák. bolo žalobcom uplatnené

v rozpore s ust. § 53 ods. 9 Obč. zák., keďže v konaní nebolo preukázané dôjdenie výzvy pred postúpením do dispozičnej sféry žalovanej v zmysle § 45 ods. 1 Obč. zák. Prvoinštančný súd skonštatoval, že zo žalobcom predložených dôkazov ohľadom doručovania výziev v zmysle

§ 53 ods. 9 Obč. zák. a § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je zrejmé, že sa dostali do dispozičnej sféry adresáta - žalovanej. Keďže na pripojenej fotokópii zásielky (upozornenia - výzvy na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 24.05.2016, ďalej aj „výzva“), ktorá má osvedčovať doručenie tejto písomnosti žalovanej, nie je uvedené meno ani adresa žalovanej, súd prvej inštancie prijal záver, že tento právny úkon sa do dispozičnej sféry žalovanej nedostal, preto vychádzal z toho, že nedošlo k účinnému a platnému zosplateniu pohľadávky, v dôsledku čoho právny predchodca žalobcu nemohol takúto pohľadávku postúpiť na žalobcu a teda aj samotné postúpenie pohľadávky je neplatné v zmysle § 39 Obč. zák. pre rozpor so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Žalobca sa s uvedeným právnym posúdením nestotožnil. Zdôraznil, že Obč. zák. účinnosť prejavu vôle spája

s okamihom jeho odovzdania alebo doručenia adresátovi, teda v súdenom prípade žalovanej, avšak zákon explicitne nevyžaduje, aby sa adresát s obsahom právneho úkonu reálne oboznámil. Dôležité je, aby adresát tohto právneho úkonu mal reálnu možnosť oboznámiť sa

s obsahom prejavu vôle (tak ako v súdenom prípade s výzvou zo dňa 24.05.2016), ale nie je podmienkou, aby sa s obsahom prejavu vôle aj skutočne oboznámil. Žalobca poukázal na znenie ustanovení § 45 ods. 1, § 53 ods. 9 a § 565 Obč. zák. a v tejto súvislosti uviedol, že

k výzve zo dňa 24.05.2016 pripojil podací hárok, ktorý preukazuje, že daná písomnosť bola odoslaná na poštovú prepravu na adresu žalovanej, a to pod podacím číslom E., ktoré sa zhoduje s číslom uvedeným na samotnej výzve.

Z podacieho hárku je zrejmý aj dátum odoslania výzvy - 24.05.2016 (ktorý je uvedený aj na výzve ako „dátum podania“) a teda nemožno mať pochyb, že právny predchodca žalobcu túto písomnosť preukázateľne zaslal na adresu žalovanej, ktorá mala možnosť sa s obsahom tejto výzvy oboznámiť. Žalobca navyše k predmetnej výzve priložil aj kópiu doručky, z ktorej nepochybne vyplýva, že zásielka nebola žalovanou prevzatá v odbernej lehote, a preto bola vrátená poštou C. (rovnaká obec, ktorú žalovaná uviedla v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.12.2015, ďalej aj

„Zmluva“ ako adresu svojho pobytu) späť odosielateľovi dňa 14.06.2016. Podľa žalobcu uvedenými listinami bolo jednoznačne preukázané, že zásielka bola doručovaná do vlastných rúk priamo žalovanej, a preto skutočnosť, že na kópii vrátenej obálky nie je uvedené meno a adresa žalovanej, nie je dôkazom toho, že zásielka sa do jej dispozičnej sféry nedostala, ako to uviedol konajúci súd. Ak súd prvej inštancie dospel k iným záverom, potom podľa názoru žalobcu dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca vyjadril presvedčenie, že neexistujú žiadne logické a ani žiadne iné dôvody, prečo by mal právny predchodca žalobcu doručovať výzvu (a navyiac práve do obce, ktorú žalovaná uviedla v Zmluve ako adresu svojho trvalého pobytu a v tom období, v ktorom bola predmetná výzva vyhotovená) akémukolvek inému adresátovi, ako žalovanej. Takýto postup by rozhodne nebol v záujme právneho predchodcu žalobcu, ktorý sa touto výzvou domáhal uhradenia dlžnej sumy žalovanou, resp. vyriešenia danej situácie spoločne so žalovanou, a preto bolo aj v jeho záujme, aby bola predmetná výzva žalovanej riadne doručená a aby sa s jej obsahom žalovaná oboznámila.

Z predložených dôkazov (podací hárok preukazujúci podanie výzvy na poštovú prepravu a fotokópia vrátenej obálky) je jednoznačné, že právny predchodca žalobcu odoslal predmetnú výzvu na adresu žalovanej a následne jej bola táto výzva riadne doručovaná – a to bez ohľadu na to, či sa žalovaná s uvedenou písomnosťou aj reálne oboznámila. Žalobca uviedol, že ak súd dospel ohľadom doručenia výzvy žalovanej k záveru o opaku, takýmto nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Keďže niet pochybností o tom, že on si splnil zákonnú povinnosť a žalovanú vyzval v súlade s § 53 ods. 9 Obč. zák. a úhradu dlžnej sumy, ktorú tá v stanovenej lehote neuhradila, dôvodne si uplatnil svoje právo podľa § 565 Obč. zák. a úver zosplatnil, o čom žalovanú taktiež riadne informoval (výzvou na úhradu dlžnej sumy zo dňa 20.06.2016, k čomu priložil aj kópiu vrátenej obálky). Nestotožnil so záverom prvoinštančného súdu, v zmysle ktorého zosplatnenie úveru nebolo pre preukázanie doručenia výzvy žalovanej platné, nakoľko podľa jeho názoru boli splnené obidve zákonné podmienky v zmysle § 53 ods. 9 Obč. zák. a to aj

s ohľadom na to, že v zmysle ust. § 45 ods. 1 Obč. zák. mala žalovaná objektívnu možnosť sa s výzvou pred zosplatnením oboznámiť. Zdôraznil, že v konaní tak bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky jeho právny predchodca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách ukladá. Citoval znenie

ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách a zdôraznil, že na účinné postúpenie pohľadávky potom postačuje kumulatívne splnenie dvoch zákonných podmienok, a to výzva dlžníka na splnenie čo i len časti jeho peňažného záväzku a omeškanie dlžníka so splnením čo i len časti peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 dní. Uviedol, že v konaní bolo preukázané, že žalovaná bola v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaná bola postupcom opakovane vyzvaná na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 24.05.2016 (označenou ako „upozornenie- výzva na splatenie dlžnej časti úveru“), ku ktorej žalobca priložil podací hárok a doklad o doručovaní žalovanej (vrátenú obálku), a tiež výzvou zo dňa 20.06.2016 (označenou ako „výzva na úhradu dlžnej sumy“), ku ktorej žalobca priložil aj doklad o doručovaní žalovanej (vrátenú obálku). Podľa žalobcu je teda nepochybné, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. V súvislosti s nesprávnym posúdením veci súdom prvej inštancie žalobca poukázal na niekoľko rozhodnutí krajských súdov (uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 9CoCsp/81/2020 z 16.03.2021 Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 13CoCsp/43/2020 zo dňa 18.05.2021), na výklad k ust. § 45 Obč. zák. v odbornej literatúre (Občiansky zákonník 1. zväzok (Všeobecná časť). Bratislava: Eurokódex, FEKETE I. 2017., 1112 s. ISBN 978-80-8155-073-7, str. 686), ďalej na rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít, a to na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Sžf 8/2009 zo dňa 06.07.2010

a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/2/2017 zo dňa 30.01.2018, a tiež na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 174/09-19 zo dňa 24.06.2009. Žalobca uviedol, že vzhľadom na právne závery uvedené v týchto rozhodnutiach mu nie je zrejmé, z akého dôvodu prvoinštančný súd nepovažoval (okrem iného) ani predložený podací hárok za dostatočný dôkaz ohľadom skutočnosti, že výzva zo dňa 24.05.2016 sa dostala do dispozičnej sféry žalovanej. Pretože podľa žalobcu z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že postupca splnil všetky zákonom stanovené povinnosti, nemožno mať o platnosti postúpenia pochybnosti. Žalobca preto vyjadril presvedčenie, že on v konaní preukázal svoju aktívnu vecnú legitimáciu, a že prvoinštančný súd vec nesprávne právne posúdil a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď dospel k záveru o opaku

a žalobu zamietol. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že jeho žalobe vyhovie, alebo aby rozsudok v časti napadnutej odvolaním zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil a vyčíslil trovy odvolacieho konania.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

4. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

5. Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

6. Podľa § 378 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

8. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

11. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

13. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd v prvom rade z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu možno konštatovať, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania.

14. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá kritériám riadneho odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP.

15. Argumentácia žalobcu uvedená v odvolaní bola v zásade totožná s tvrdeniami, ktoré uplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie zaoberal, správne a vyčerpávajúco sa s nimi vysporiadal, a nebola spôsobilá privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli tvrdené a preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Preto si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku, v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

16. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti napadnutej odvolaním žalobcu vo vzťahu k jeho odvolacím tvrdeniam ohľadne toho, či preukázanie odoslania výzvy (podací hárok) je alebo nie je preukázaním doručenia výzvy do dispozičnej sféry adresáta, odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/295/2021 z 25. apríla 2023, v ktorom najvyšší súd odkázal na závery formulované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaného v zierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 4/2021 (z ktorých vychádzal pri rozhodovaní aj súd prvej inštancie v prejednávanej veci - pozn. odvolacieho súdu). Tam k otázke doručovania výziev pri zosplatnení úveru zaujal dovolací súd jednoznačný názor, v zmysle ktorého „konceptia Občianskeho zákonníka je postavená na dispozitívnosti väčšiny jeho ustanovení, pričom v mnohých prípadoch je ponechané na zmluvnej slobode účastníkov, akým spôsobom pre svoje záväzkové vzťahy zákonnú úpravu modifikujú. V súlade s ustanovením § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka si totiž účastníci môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchylnou od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť“.

Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchýlnu dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením totiž zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu to nebolo umožnené. Subjekt realizujúci právny úkon má na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvoláva zamýšľané právne následky aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatíu zásielky, príp. zmarí jej doručenie, hoci aj z nedbanlivosti (napr. zmenou doručovacej adresy bez oznámenia tejto skutočnosti druhej zmluvnej strane). Tu je potrebné poukázať práve na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, čím sa zároveň chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. Je potrebné si však uvedomiť, že v prípade sporu o doručovaní písomností bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa a preto je vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, respektíve ju vedel relevantne preukázať“.

17. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v uznesení sp. zn. 9Cdo/295/2021 z 25. apríla 2023 NS SR ako dovolací súd opätovne zdôraznil, že podstatné je, aby adresát mal možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle odosielateľa, teda aby sa tento prejav vôle dostal do jeho dispozičnej sféry, pričom povinnosťou odosielateľa je preukázať doručenie prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta (s tým, že nie je nutné preukazovať doručenie priamo do vlastných rúk adresáta). Preukázanie takto definovaného účinného doručenia však nie je možné zamieňať s preukázaním odoslania prejavu vôle. Odvolací súd uvádza, že v kontexte s právnym záverom týkajúcim sa výpovednej hodnoty podacieho hárka ako dôkazu preukazujúceho doručenie písomnosti adresátovi do jeho dispozičnej sféry vysloveným vo vyššie citovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR je potom právne bezvýznamná námietka žalobcu, že podací hárok spolu s textom výzvy na splatenie dlžnej časti úveru a fotokópia vrátenej nedoručenej zásielky z pošty C. je dôkazom o tom, že zásielka sa dostala do dispozičnej sféry žalovanej. Je totiž potrebné vziať na zreteľ skutočnosť, že kópia vrátenej nedoručenej zásielky z pošty C. neobsahuje žiadne údaje o adresátovi doručovanej zásielky a len zo samotnej skutočnosti, že išlo o zásielku vrátenú z pošty C., nemožno bez ďalšieho vyvodieť, že išlo o zásielku adresovanú žalovanej. Pokiaľ teda súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na nepreukázaní dôjdenia písomnej výzvy žalovanej na zaplatenie omeškaných častí pohľadávky do jej dispozičnej sféry, v dôsledku čoho nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky bankou na žalobcu pre rozpor so zákonom (§ 92 ods. 8 zák. č. 463/2001 Z.z. o bankách) v zmysle § 39 Obč. zák., jeho rozhodnutie vychádza z riadne zisteného skutkového stavu a zo správneho právneho posúdenia veci.

18. Odvolací súd ešte v súvislosti s odvolacou námietkou žalobcu o porušení jeho práva na spravodlivý súdny proces uvádza, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

19. Z dôvodov vyššie uvedených odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch I. a II. v spojení s opravným uznesením ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

20. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanej proti žalobcovi náhradu trov nepriznal, aj keď podľa zásady úspechu obsiahnutej v ustanovení § 255 ods. 1 CSP by jej náhrada trov odvolacieho konania patrila. Z obsahu spisu však nepochybne vyplýva, že žalovanej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :
- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)
 - dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)
 - dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)
 - dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
 - v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
 - dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).